

Sygn. akt IA Ca 19/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jan Szachułowicz

Sędziowie: SA Katarzyna Polańska - Farion

SA Jacek Sadowski (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Likos

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa T. N.

przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 maja 2012 r., sygn. akt II C 82/11

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 (drugim) w ten tylko sposób, że obniża wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego do kwoty 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych;***
- 2. oddala apelację w pozostałej części;***
- 3. zasądza od T. N. na rzecz Agencji Nieruchomości Rolnych w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.***

Sygn. akt I A Ca 19/13

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w tej sprawie przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W. powód T. N. wnosił o ustalenie, iż powoda (jako dzierżawcę) oraz pozwanego (jako wydzierżawiającego) łączą umowy dzierżawy zawarte w dniu 8 października 2004 r. na czas oznaczony, których przedmiotem są nieruchomości rolne położone w gminie Z., pozostałe po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 361,55 ha oraz nieruchomości rolne położone w gminie Z., pozostałe po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 459,69 ha, za zapłatą czynszu dzierżawnego i innych świadczeń należnych Agencji Nieruchomości Rolnych, na warunkach określonych w umowach dzierżawy:

- z dnia (...) zawartej pomiędzy Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, a T. N., przedmiotem której są nieruchomości rolne położone w gminie Z., pozostałe po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 361.55 ha;

- z dnia (...). zawartej pomiędzy Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, a T. N., przedmiotem której są nieruchomości rolne położone w gminie Z., pozostałe po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 459,69 ha.

Jako żądanie ewentualne powód wskazał żądanie ustalenia, że powyższe umowy uległy przedłużeniu na czas nie oznaczony.

Pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia poczynione przez sąd pierwszej instancji.

W dniu(...) T. N. zawarł z Agencją Własności Rolnej Skarbu Państwa, poprzedniczką prawną pozwanej w tej sprawie Agencji Nieruchomości Rolnych z siedzibą w W., dwie umowy dzierżawy – umowę dzierżawy nieruchomości rolnych położonych w gminie Z., pozostałych po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 361,55 ha oraz umowę dzierżawy nieruchomości rolnych położonych w gminie Z., a pozostałych po zlikwidowanym (...) Z. o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 459,69 ha. Obie umowy zawarte zostały na czas oznaczony tj. na okres 10 lat licząc od dnia 7 października 1994 r. W obu umowach strony ustaliły również, iż o ile którakolwiek z nich przed upływem 10 - letniego okresu, na jaki umowy dzierżawy przedmiotowych nieruchomości zostały zawarte, wystąpi z wnioskiem o przedłużenie umowy i strony uzgodnią istotne postanowienia umowy, umowa przedłuży się na dalsze 10 lat. Na dzierżawionych nieruchomościach rolnych powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie produkcji rolnej, zajmując się m.in. hodowlą indyków. Przed upływem okresu obowiązywania umów, pismem z dnia 10 października 2003 r. T. N. złożył ofertę kupna dzierżawionego gospodarstwa rolnego (...) oraz zabudowań gospodarstwa (...), wyraził jednocześnie chęć przedłużenia umowy dzierżawy gruntów należących do gospodarstwa (...). Pozwany pismem z dnia 12 listopada 2003 r. wyraził zgodę na sprzedaż w trybie pierwszeństwa nabycia części nieruchomości dzierżawionego gospodarstwa (...) o pow. 26,2211 ha, informując jednocześnie, iż Agencja nie przewiduje przeznaczenia do sprzedaży pozostałych dzierżawionych przez powoda nieruchomości. Pozwany poinformował również powoda, iż nie wyraża zgody na przedłużenie umów dzierżawy z dnia (...) r., dotyczących 361,55 ha nieruchomości Gospodarstwa Rolnego (...) oraz 448,99 ha Gospodarstwa Rolnego (...). Kolejnym pismem z dnia 29 stycznia 2004 r., odpowiadając na korespondencję powoda, pozwany poinformował powoda, iż wyraża zgodę na ewentualne przedłużenie umowy dzierżawy jedynie w zakresie działki nr (...) o powierzchni 26,2211 ha wraz ze znajdującą się na niej bazą budynkową wchodzącą w skład Gospodarstwa (...), wskazując przy tym, iż propozycja ta uwarunkowana jest prawidłowym użytkowaniem nieruchomości, terminowym regulowaniem należności, w tym czynszu dzierżawnego, z którego płatnością za rok 2000 powód zalegał, złożeniem - po uzgodnieniu – nowych zabezpieczeń rocznego czynszu dzierżawnego oraz podpisaniem aneksu do umowy dzierżawy. Jednocześnie pozwany poinformował powoda, że nie przewiduje przeznaczenia pozostałych dzierżawionych przez niego gruntów do sprzedaży w trybie pierwszeństwa nabycia oraz przedłużenia umów dzierżawy na dalsze 10 lat. Wskazał na zmianę przeznaczenia tych terenów, leżących na obszarze Parku P., w planach zagospodarowania przestrzennego i przeznaczenie w studium uwarunkowania i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Z. pod zabudowę letniskową jednorodziną, kempingi, pola namiotowe, rekreację oraz zalesienie i łąki cenne przyrodniczo, przez co dzierżawione przez powoda nieruchomości z uwagi na walory turystyczno - krajoznawcze oraz przyrodnicze wskazane zostały do użytkowania o charakterze pozarolniczym. Pozwany poinformował także powoda, iż w związku z powyższym zamierza zmienić sposób zagospodarowania dzierżawionej przez powoda nieruchomości, nie przewidując przeznaczenie jej do sprzedaży w trybie bezprzetargowym. Jak wskazał sąd okręgowy, strony nie uzgodniły zatem ostatecznie istotnych warunków umowy dzierżawy w zakresie jej ewentualnego dalszego kontynuowania, nie zawarły także umowy dotyczącej zbycia oferowanej przez pozwanego części Gospodarstwa (...). Ponieważ, pomimo wygaśnięcia zawartych w 1994 r. umów dzierżawy, pozwany nie wydal nieruchomości pozwanemu, pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych wystąpiła do Sądu Okręgowego w Elblągu z pozwem o wydanie nieruchomości, które zgodnie z zawartymi uprzednio umowami powód dzierżawił, a które stanowiły grunty wraz z budynkami i budowlami

oraz urządzeniami trwale z m. związanymi, o łącznej powierzchni 805,7484 ha, wchodzące w skład byłych (...) Gospodarstwo (...). Powód natomiast, po złożeniu pozwu przez Agencję, wystąpił do sądu polubownego ad hoc z siedzibą w O. z powództwem o nakazanie złożenia oświadczenia woli lub ustalenie, że łączące go z pozwanym umowy uległy przedłużeniu. Sąd polubowny wyrokiem z dnia 18 grudnia 2004 r. ustalił, iż umowa dzierżawy z dnia (...).. przedmiotem której są nieruchomości rolne położone w gminie Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o łącznej powierzchni 361,55 ha oraz umowa dzierżawy z dnia 7 października 1994 r. przedmiotem której są nieruchomości rolne położone w gminie Z. o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o łącznej powierzchni 399,83 ha - uległy przedłużeniu o 10 lat, tj. do dnia 8 października 2014 r., oddalając żądanie ustalenia w pozostałej części, dotyczącej przedłużenia umowy dzierżawy nieruchomości rolnych Gospodarstwa Rolnego (...) w odniesieniu do powierzchni przekraczającej 399,83 ha. Wyrok ten w zakresie uwzględniającym powództwo został uchylony, w następstwie uwzględnienia skargi pozwanego, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 lipca 2009 r. sygn. (akt I ACa 653/09). Pozwem z dnia 24 listopada 2011 r. powód wystąpił ponownie, w oparciu o zawarty w umowach dzierżawy zapis na sąd polubowny, do Stałego Sądu Arbitrażowego przy OIRP w Gdańsku o zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia woli o przedłużeniu czasu trwania obu umów dzierżawy o okres kolejnych 10 lat, począwszy od 8 października 2004 r. do dnia 8 października 2014 r.

W świetle powyższych ustaleń sąd okręgowy uznał wniesione w tej sprawie powództwo za niezasadne z uwagi na brak (niewykazanie) interesu prawnego powoda w żądaniu ustalenia, a więc brak materialnoprawnej przesłanki z art. 189 k.p.c. Jak wskazał, zgodnie z utrwalonymi poglądami, zarówno judykatury, jak i doktryny, interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. rozumiany jest jako obiektywnie istniejąca potrzeba prawna wynikająca z określonej sytuacji prawnej, w przypadku, gdy powstała sytuacja grożąca naruszeniem prawa przysługującego uprawnionemu, bądź też powstała wątpliwość, co do istnienia tego prawa. W efekcie na skutek wydania orzeczenia ustalającego zapewniona zostanie ochrona prawnie chronionych interesów powoda, prowadząca do definitywnego zakończenia istniejącego sporu, bądź też zapobiegająca powstaniu takiego sporu w przyszłości.

W ocenie sądu okręgowego, powód nie wykazał w tej sprawie interesu prawnego w żądaniu ustalenia istnienia pomiędzy stronami umów dzierżawy spornych nieruchomości. Po pierwsze, występując z tego rodzaju żądaniem powód nie wskazywał, iż w toku pozostaje inna sprawa pomiędzy stronami, w tym wypadku postępowanie toczące się z powództwa pozwanej w tej sprawie Agencji Nieruchomości Rolnych przed Sądem Okręgowym w Elblągu w sprawie IC 23/08, o wydanie dzierżawionych uprzednio przez powoda nieruchomości, znajdujących się w zasobach własności rolnej Skarbu Państwa. W ramach tego postępowania sąd zobowiązany jest do zbadania, czy powodowi, jako pozwanemu w tamtej sprawie, przysługuje tytuł do spornych nieruchomości rolnych położonych w gminie Z., pozostałych po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 361,55 ha oraz nieruchomości rolnych położonych w tejże gminie, a pozostałych po zlikwidowanym (...) Z., o nazwie Gospodarstwo Rolne (...), o ogólnej powierzchni 459,69 ha. W ramach postępowania przed Sądem Okręgowym w Elblągu zostanie przesądzone, czy powód ma prawo do tych nieruchomości, a jeżeli tak, to jakie prawoi czy jest ich dzierżawcą. Tym samym powód w drodze postępowania o dalej idącym skutku, jakim jest postępowanie o świadczenie, może osiągnąć skuteczną ochronę jego interesów. Już zatem z tego powodu uznać należy, iż po stronie powoda brak jest interesu prawnego, o którym mowa w art. 189 k.p.c. Po drugie, jak wskazał sąd okręgowy, w przypadku powództw o ustalenie, tak jak to ma miejsce w sprawie niniejszej, powszechnie akceptowanym jest pogląd, iż ich celem nie może być chęć, czy też możliwość uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w innym postępowaniu. Powód zaś wytaczając powództwo o ustalenie w tej sprawie chce uzyskać dowód na bezzasadność żądania pozwanego dochodzonego w sprawie o wydanie nieruchomości. Z tych względów sąd okręgowy oddalił wniesione w tej sprawie powództwo. Orzekając o kosztach procesu sąd okręgowy wskazał, że na koszty pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, ustalone zgodnie z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu.

Od wydanego wyroku apelację wywiodła strona powodowa, która zaskarżyła wyrok w całości, w tym również w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Skarżący wnosił o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W apelacji zawarte zostały następujące zarzuty:

1/ naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż powód nie wykazał interesu prawnego w ustaleniu, że łączy go z pozwaną umowy dzierżawy, ewentualnie, że umowy te uległy przedłużeniu w sytuacji, gdy powód należycie wykazał obiektywnie istniejącą potrzebę prawną ustalenia przedmiotowego stosunku prawnego;

2/ naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, iż powód może uzyskać ochronę prawną w sprawie o świadczenie, w sytuacji gdy powodowi w opisanej sytuacji nie służy roszczenie o świadczenie, a roszczeniem takim nie jest żądanie windykacyjne pozwanej realizowane w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Elblągu w sprawie I C 23/08;

3/ naruszenie art. 227 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych, zgłoszonych w piśmie procesowym powoda z dnia 4.11.2011 r. (doprecyzowanych w piśmie procesowym powoda z dnia 22.11.2011 r.) w sytuacji, gdy dowody te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i zmierzały do wykazania, iż strony przedmiotowego postępowania związane są stosunkiem dzierżawy;

4/ naruszenie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z art. 98 § 4 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i błędne zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00 zł w sytuacji, gdy wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi 80.952 zł.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w zakresie pkt I wyroku SO w Warszawie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Interes prawny w świetle art. 189 k.p.c. rozumieć należy jako obiektywną potrzebę uzyskania wyroku określonej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem sfery prawnej podmiotu występującego z powództwem ustalającym. Jak wskazuje się w orzecznictwie, wydanie wyroku ustalającego ma sens wówczas, gdy powstała sytuacja grożąca naruszeniem prawa (stosunku prawnego) lub powstała wątpliwość co do jego istnienia. Interes prawny oznacza interes odnoszący się do stosunków prawnych, w jakich znajdują się powód, a nawet obie strony (tak m.in. uchwała SN z 25.01.1995 r., III CZP 179/94, OSNCP 1995, z. 5, poz. 76). Trafnie sąd okręgowy uznał, że powód nie wykazał w tej sprawie istnienia po jego stronie interesu prawnego w żądaniu ustalenia. Wywody apelacji poglądu tego nie zdołały skutecznie podważyć. Tym samym bezzasadne są zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 189 k.p.c.

Zasadnie sąd pierwszej instancji wskazał, że istnienie interesu prawnego w żądaniu ustalenia prawa lub stosunku prawnego kwestionowane jest w tych sytuacjach, w których występuje (możliwa jest) – obok powództwa o ustalenie – równocześnie inna forma ochrony praw podmiotowych stanowiących przedmiot ustalenia. Zasada ta odnosi się również do sytuacji, gdy w innej sprawie powstał już spór co do naruszenia prawa, którego ochrony w formie ustalenia dochodzi powód. Tak więc powództwo o ustalenie, gdy toczy się już sprawa między tymi samymi stronami o świadczenie, podlega oddaleniu ze względu na brak interesu prawnego (zob. B. Czech, w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. K. Piasecki, Warszawa 2001, t. I, s. 804). Przy czym, wbrew obszernym wywodom apelacji, zasady tej nie można ograniczyć jedynie do wypadku, gdy roszczenie o świadczenie przysługuje powodowi. Strona ma interes prawny w ustaleniu swego prawa dopóty, dopóki nie została pozwana przez swojego przeciwnika o świadczenie z tym prawem związane. Gdy taka sytuacja nastąpiła, stronie przysługuje jedynie obrona we wszczętym procesie o świadczenie. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dopuszczenie w tej sytuacji odrębnego powództwa

o ustalenie skutkowałoby dopuszczeniem dwóch procesów o ten sam przedmiot (tak: wyrok SN z 29 lutego 1972 r., I CR 388/71). Z tych względów między innymi w wyroku z dnia 4 grudnia 1998 r., III CKN 56/98, Sąd Najwyższy uznał brak interesu prawnego po stronie powodowej w wytoczeniu powództwa o ustalenie prawa najmu, gdy uprzednio wytoczona została przeciwko niej sprawa o eksmisję. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy, we wcześniej wszczętej sprawie o eksmisję strona powodowa może w drodze zarzutu obronnego wykazywać, że przysługuje jej skuteczne względem uprawnionego prawo do rzeczy wynikające ze stosunku najmu. Podobny pogląd wypowiedziany został w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego - wyrok SN z 13 października 2005 r., I CK 217/05, postanowienie SN z 7 grudnia 2005 r., V CK 277/05,

Analogiczna sytuacja procesowa występuje w rozpoznawanej sprawie. Przeciwko powodowi pozwana Agencja Nieruchomości Rolnych wytoczyła uprzednio przed Sądem Okręgowym w Elblągu powództwo o wydanie nieruchomości, objętych w tej sprawie żądaniem ustalenia, oparte na twierdzeniu o nieistnieniu (nieprzedłużeniu) stosunku prawnego dzierżawy pomiędzy stronami. W efekcie strona powodowa w niniejszej sprawie, a pozwana przed Sądem Okręgowym w Elblągu, w wytoczonym uprzednio przeciwko niej procesie o wydanie nieruchomości może bronić swoich interesów prawnych w drodze zarzutu istnienia stosunku dzierżawy pomiędzy stronami i tym samym ubezskuteczyć skierowane przeciwko niej roszczenie windykacyjne. Zgodnie bowiem z art. 222 § 1 k.c., właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Co więcej, za takim właśnie rozwiązaniem przemawia zasada ekonomii procesowej postulująca rozstrzygnięcie w jednym procesie o całokształcie stosunków prawnych pomiędzy stronami. Z tych względów nie można podzielić zawartych w apelacji zarzutów naruszenia prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 189 k.p.c.

Konsekwencją powyższego stanowiska jest oczywista bezzasadność zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych strony powodowej. Brak interesu prawnego po stronie podmiotu domagającego się ustalenia prawa lub stosunku prawnego skutkuje oddaleniem powództwa wprost bez konieczności badania istnienia lub nieistnienia relacji prawnych stanowiących przedmiot żądania. Trafnie więc sąd okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda zmierzające do ustalenia powyższych okoliczności. Dowody te zbędne były bowiem dla rozstrzygnięcia tej sprawy i tym samym zgłoszone zostały jedynie dla zwłoki. Podstawą ich oddalenia był więc art. 217 § 2 k.p.c. (w poprzednim brzmieniu).

Z tych względów apelacja powoda skierowana przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w punkcie 1 wyroku podlegała oddaleniu jako bezzasadna (art. 385 k.p.c.).

Trafnie natomiast skarżący kwestionuje rozstrzygnięcie sądu okręgowego zawarte w punkcie 2 wydanego wyroku w zakresie kosztów procesu. W istocie wartość przedmiotu sporu w tej sprawie wynosiła 80.952 zł – taka wartość wskazana została w pozwie przez powoda i niezakwestionowana przez pozwanego przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (art. 25 § 2 k.p.c.). Również sąd pierwszej instancji nie dokonał sprawdzenia wartości przedmiotu sporu na wstępnym etapie postępowania (art. 25 § 2 k.p.c.). Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu, przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 zł i nieprzekraczającej kwoty 200.000 zł, stawka minimalna wynagrodzenia radcy prawnego wynosi 3.600 zł. Tym samym sąd okręgowy błędnie ustalił tę stawkę w wysokości 7.200 zł, błędnie stosując w tej sprawie § 6 pkt 7 przywołanego rozporządzenia, zamiast § 6 pkt 6. Podkreślić należy przy tym, co wynika z treści sporządzonego przez sąd pierwszej instancji uzasadnienia, że intencją sądu pierwszej instancji było przyznanie zwrotu wynagrodzenia w wysokości stawki minimalnej. Popołniony w tym zakresie błąd sądu okręgowego podlegał korekcie przez sąd apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Stąd potrzeba zmiany zawartego w pkt 2 wyroku rozstrzygnięcia.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 100 w zw. z art. 99 w zw. z art. 108 § 1 i 391 § 1 k.p.c. Zważywszy, że apelacja strony powodowej w zakresie merytorycznego rozstrzygnięcia została w całości oddalona, zasadnym było nałożenie na stronę powodową obowiązku zwrotu całości kosztów procesu na rzecz pozwanego. Koszty te, stanowiące wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej, ustalone zostały na podstawie § 6 pkt

6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu.